

РЕШЕНИЕ

№ 41227

гр. София, 09.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 28.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **8985** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК, вр. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на Н. П. Б., [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №25-1228-000512/06.08.2025 г. по чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП, съставена от Г. Й. А. – началник група към ОДМВР-С. З., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ следва да бъде отменена, тъй като положителният резултат на алкохолната проба се дължи на консумация на прополисова тинктура, а алкохол не е консумиран. Санкционираното лице твърди още, че не е отказал да даде кръвна проба, но е бил в обективна невъзможност, тъй като работи като професионален шофьор и превозва радиоактивни медицински изотопи за терапия на онкоболни пациенти и евентуално забавяне на доставката би био фатално за пациентите. Иска се отмяна на наложената принудителна мярка.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата си.

Ответникът - началник група към ОСМВР-С. З., не се явява и не се представлява. В писмени бележки оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от

фактическа страна:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – ЗППАМ №25-1228-000512/06.08.2025 г., издадена от началник група към ОДМВР-С. З., е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца на Н. П. Б., [ЕГН]. Било отнето СУМПС №[ЕИК].

От данните по делото се установява, че на Н. П. Б. е съставен АУАН сер. ГА № 1111380/06.08.2025 г. за това, че на същата дата в 05:46 ч., в обл. С. З., общ. Ч., път С.- С. регион – П. - П. – С. З. – С. – Я. – Б. – километър 180, управлява ППС, товарен автомобил, марка Пежо Партнер с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Гамаконсулт“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК]. При извършената проверка водачът бил пробван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 – ARPM-0707, като бил отчетен резултат 0,59 промила алкохол в издишания въздух. Издаден му е и талон за медицинско изследване № 0152831 за ФСМП в [населено място], връчен му в 06.20 часа на 06.08.2025 г., с който до 2 часа от връчването на талона да се яви за даване на кръвна проба в ФСМП в [населено място]. Водачът Б. е подписал талона за изследване, но се е явил в друго здравно заведение в 09.34 часа, като му е отказано изследване, поради просрочване на определения час, видно от листа за преглед на пациента /л.57 от делото/.

Към преписката е приложен цитираният АУАН, който е подписан от жалбоподателя без възражения и е получил препис от него. В оспорената заповед е изложена същата фактическа обстановка.

Видно от заповед №349з-4467/23.12.2021 г. директорът на ОДМВР С. З. е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена заповед №349з-4467/23.12.2021 г. директорът на ОДМВР С. З. за определяне на длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП, сред които и началник група към ОДМВР-С. З., каквато длъжност заема издателят на оспорената заповед. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за писмена форма. Проверяваната заповед съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаването ѝ, обективирани в съставения АУАН сер. ГА № 1111380/06.08.2025 г. и приобщените с него документи. Подхода на издателя на ПАМ е в съответствие с посоченото в ТП № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, според което мотивите за упражняване на властническата компетентност могат да се съдържат в друг документ, извън оспорения. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го

приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, стават мотиви и на самия акт.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя.

По отношение на материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че като водач на МПС на посочените в АУАН дата, час и място, е управлявал МПС след употреба на алкохол, което обстоятелство е установено след извършена проверка с Алкотест Дрегер, отчетло положителен резултат от 0,59 промила алкохол в издишания от водача въздух.

При тези обстоятелства съдът приема, че са изпълнени предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП.

В случая се оспорва от водачът отчетената положителна проба за алкохол, за която се излагат твърдения, че се дължи на консумация на прополисова тинктура. Приложена е само листовката на самата билка, което съдът не счита за доказателство, годно да опровергае извода за употреба на алкохол. Твърденията на водача се считат за недоказани и неподкрепени с доказателства, поради което съдът счита, че не следва да бъдат възприети. Още повече, доколкото лицето е професионален шофьор, тоест изпълнява тази длъжност по занятие и препитание, съдът счита, че е можел и е бил длъжен да предвиди консумацията на какви субстанции е подходяща и безопасна непосредствено преди шофиране.

Относно другото възражение, за основателните обективни причини, поради които се е явил в лечебното заведение, след като е превозил стоката, с повече от 1 астрономически час закъснение, съдът намира естеството на причините и естеството и организацията на работата му за ирелевантни към предмета на спора, доколкото въпросната ПАМ се прилага в условията на обвързана компетентност и винаги, когато съставът е изпълнен, органът е длъжен на наложи мярката. Фактическият състав в случая се явява безспорно изпълнен, така че се явява безпредметно по-детайлно обследване на причините, поради които лицето не е дало кръвна проба и не е оборило резултата от дрегера.

Проверяваната заповед е съответна и на целта на ЗДвП – да се осигури безопасността на движението по пътищата, като се отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява МПС под въздействието на алкохол, като по такъв начин да се елиминират потенциалните възможности за възникване на пътнотранспортни произшествия. Засягането с

оспорената заповед на правата на жалбоподателя и в частност временното отнемане на свидетелството му за управление на МПС, съдът намира за съразмерно и съответно на преследваната от законодателя легитимна цел. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителни действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП се прилага ПАМ под прекратително условие – "до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца".

С оглед изложеното съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразна. Същата е издадена от компетентен орган и в предвидената от закона форма, постановена е в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, на които се основава, при спазване на административнопроизводствените правила и е съобразена с целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, основателно е искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Възнаграждението следва да се определи в минимален размер, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, а именно – 130 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 57 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. П. Б., [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №25-1228-000512/06.08.2025 г. по чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП, съставена от Г. Й. А. – началник група към ОДМВР-С. 3..

ОСЪЖДА Н. П. Б., [ЕГН] да заплати на ОДМВР-С. 3. юрисконсултско възнаграждение в размер на 130,00 (сто и тридесет) лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.